

PELHAM
GRENVILLE
WODEHOUSE

ÚSMĚV
LORDA
ICKENHAMA

**Pelham
Grenville
Wodehouse**

**Úsměv
lorda
Ickenhama**

VYŠEHRA D

Z ANGLICKÉHO ORIGINÁLU
SERVICE WITH A SMILE
PŘELOŽIL IVAN VÁVRA

Copyright © by The Trustees of the Wodehouse Estate, 2011

Translation © Ivan Vávra, 2011
Illustrations © Adolf Born, 2011

ISBN 978-80-7429-128-9

Nešťastná láska Myry Schoonmakerové

(1)

Ranní sluníčko se usmívalo na blandingský zámek a v jeho záři se obyvatelé a hosté starobylého sídla Clarence, devátého hraběte z Emsworthu, kteří již požíli bohatou snídaní, zabývali svými zálibami a koníčky. Nebude na škodu je vyčíslit, aby měl v té věci každý jasno.

Majordomus Beach byl ve své přípravě, pohroužen do románu Agathy Christie. Šofér Voules seděl v autě před hlavním vchodem a žvýkal žvýkačku. Vévoda z Dunstablu, který přijel před časem na krátkou návštěvu, ale zatím se nijak nechystal k odjezdu, listoval výtiskem Timesů na terase před okny jantarového salonu, zatímco George, Emsworthův vnuk, se potloukal po zahradě s fotoaparátem, který dostal k svým dvanáctým narozeninám. Ačkoli je to fakt zcela okrajového významu, dodejme, že vyfotografoval rodinu králíků, kteří žili v západní části parku.

Emsworthova sestra, lady Constance, dlela ve svém budoáru a psala dopis svému americkému příteli Jamesi Schoonmakerovi. Lavender Briggsová, osobní sekretářka lorda Emswortha, byla venku na zahradě a hledala svého pána, který byl právě, doprovázejе slečnu Myru, dceru pana Schoonmakera, na cestě k pavilonu, v němž přebývala Císařovna z Blandingsu, jeho skvostná krmná prasnice, již třikrát pro svou vypasenost vyznamenaná stříbrnou medailí na Shropshirské zemědělské výstavě. Vzal slečnu s sebou, neboť se mu zdálo, že je v posledních dnech nějak posmutnělá nebo nsvá, a lord Emsworth dobře z vlastní zkušenosti věděl, že nic tak nepotěší, jako když se člověk po snídani zajde pokochat

(7)

pohledem na Císařovnu. To ho vždycky postavilo na nohy, vždy mu radostně zrůžověly tváře.

„Tak tady bydlí,“ ukázal na oplocený chlév, když kráčeli přes trávník hojně posetý květy kopretin a žlutých pryskyřníků. „A tohle je její ošetřovatel, Wellbeloved.“

Myra Schoonmakerová, drobná dívčina, docela snad pohledná, kdyby nebyla tak zasmušilá a nevypadala jako truchlící pozůstalá kráčejíci s hlavou sklopenou za rakví nejmilejšího druha, vzhlédla, aby se podívala na muže s tak pozoruhodným jménem. Její zachmuřené čítko se nevyjasnilo, rtíky zůstaly semknuté a tmavé oči hleděly na George Cyrila Wellbeloveda nespokojeně, jako oči jezevčíka, jenž se dostavil v době večere do jídelny doufaje, že dostane svůj spravedlivý díl, a nedočkal se.

„Vypadá jako vykuk a podrazák,“ usoudila, když ho zhodnotila pohledem.

„Ech? Co to? Co to?“ otázal se lord Emsworth, neboť tyto výrazy neznal.

„Nesvěřila bych mu, co by se za nehet vešlo.“

Teď pochopil.

„Ale toto, asi jste slyšela, že mě před nějakým časem opustil a šel do služby k sousedovi. Sir Gregory Parsloe mi ho přetáhl. Ovšem, bylo to nepěkné a neloajální, ale ti lidé tady už jsou takoví. Feudální oddanost už neexistuje. Ale to je dávno zapomenuto, vrátil se a já jsem velice šťasten, že je zas mezi námi. Je to velice schopný chlapík.“

„Patrně všeho schopný. Nevěřila bych mu ani, že dvě a dvě jsou čtyři.“

Jindy by se lord Emsworth asi pustil do rozboru té matematické úlohy a tázal by se, jaká jiná řešení by přicházela v úvahu, ale teď byl příliš zaujat skutečností, že dorazili k cíli své výpravy, a dychtil spatřit *ji*. Jeho obvykle mdlé oko se lesklo vzrušením.

George Cyril Wellbeloved stál opřen zády o ohradu kotce a pozoroval příchozí.

„No, to mě podrž,“ zamumlal si pod vousy a neslyšně hvízdal. „Co se to stalo, že by dědkovi přeskočilo?“

Jeho úžas pramenil z toho, že lord Emsworth, obvykle oděný s důrazem na pohodlí a svým vzhledem připomínající stra-

šáka do zelí, byl dnes vystrojen jako z nejlepšího salonu na Savile Row, od hlavy až k patě. Ani nejpřísnější kritik pánské módy by na něm neshledal žádný prohřešek proti etiketě, nic co by narušovalo dokonalou nádheru jeho zjevu. Kdokoli, kdo si zvykl na jeho obvyklé beztvaré flanelové kalhoty, starou loveckou kazajku s prodřenými lokty, a klobouk, který by nedošel uznání ani mezi nejzchátralejšími vandráky, by se to-
muto pohledu musel podívit.

Neobvyklý oděv devátého hraběte nebyl následkem něj-
kého nenadálého záchvatu světské marnivosti, ani mu nešlo o to, aby oslnil správce vepřína. Sestra Constance mu přiká-
zala, jak vysvětlil už dříve slečně Schoonmakerové, aby odjel dopoledním vlakem, pravidelný odjezd v 10.35, do Londýna a zúčastnil se inauguračního zasedání parlamentu. Nešlo mu však na rozum, proč by se zahájení parlamentní sezony nemohlo obejít bez jeho přítomnosti.

Mezi venkovskou šlechtou byl lord Emsworth tím nej-
venkovštějším exemplářem. Nenáviděl Londýn a nemohl pochopit, co na tom strašlivém městě vidí jeho dobrý přítel Ickenham. Ten člověk tvrdil, že Londýn z něho dělá lepšího člověka, duše tam pookřívá a rozvíjí se bujnými květy a jeho povaha, štedrá a blahodějná, tam dochází plného uplatnění. Lord Emsworth byl takovými názory zcela vyveden z míry, neboť on sám nalézal své štěstí výhradně na blandingském zámku, a to i tehdy, když tam byla sestra Constance, vévoda z Dunstablu a sekretářka Briggsová, a přesto, že lady Constance dala svolení, jež se neúspěšně snažil vetovat, k zřízení letního tábora církevní jednoty mládeže na břehu jeho jezera. Někteří spoluobčané mají kladný poměr k církevní mládeži, avšak lord Emsworth k nim nepatřil. Constancino velkomy-
slné povolení jejich přítomnosti na zámeckých pozemcích mu bylo silně proti mysli; zdálo se mu, že je jich všude plno a že všichni nepřetržitě křičí a hulákají.

Onoho rána však v jeho mysli nebylo místa pro přemítání o nevítaných darebácích. Podezíral sice jednoho z nich, že on to byl, kdo mu tvrdým rohlíkem srazil cylinder při nedávné školní slavnosti, ale teď se chtěl těšit pohledem na svou Císařovnu a nějaké minulé prohřešky a urážky musely ustoupit. V po-
vznášející přítomnosti Císařovny šly světské starosti stranou.

Když dorazil k jejímu paláci, radostně se usmál na George Cyrila a tvářil se přitom, jako by to bylo milé shledání; to bylo dost zvláštní, neboť velitel Císařovny osobní stráže neposkytoval pěkný pohled, jak už prve naznačila slečna Schoonmakerová. Silně šilhal a nos měl přeražený následkem politické šarvátky v marketblandingové hospodě U husy a husáka, byl celý zablácený a nezkrutně páchl. Lorda Emswortha jistě ani tolik netěšil jeho vzhled a puch, jako skutečnost, že tam byl, že se vrátil do služby u Císařovny dvora. Pravda, George Cyril vypadal jako člověk usilovně hledaný policií, nad nímž se tenata už-ůž stahují, ale mezi krmiči prasat zaujímal výsostné postavení, o tom nemohlo být pochyb. O prasatech věděl první poslední.

A proto se lord Emsworth usmál radostně a přátelsky, a oslovil ho způsobem, který se ve zprávách o schůzkách státníků označuje za „nanejvýš srdečný“.

„Dobrýtro, Wellbelovede!“

„Dobrýtro, m'lorde.“

„Císařovna je zdráva a dobré mysli?“

„Prima, m'lorde.“

„Chutná jí?“

„Cpe se jak nezavřená, m'lorde.“

„Výtečně! To je nejdůležitější,“ vysvětlil Myře Schoonmakerové, která patřila na vznešenou bytost celkem bez zájmu, „aby byla pořád při chuti. Četla jste ovšem spis Wolff-Lehmannův, takže je vám dobře známo, že zdravý vepř musí k uchování kondice zkonzumovat denně potravu v hodnotě 57 800 kalorií, pozůstávající z čtyř liber a pěti uncí bílkovin a pětadvaceti liber uhlohydrátů.“

„No ne,“ pravila Myra.

„Tajemství úspěchu pak spočívá v oleji z lněného semínka. A k tomu šlupky z brambor.“

„No ne,“ řekla Myra.

„Věděl jsem, že vás to bude zajímat,“ pokračoval lord Emsworth. „Samozřejmě i odstředěné mléko. Já teď budu muset jet na několik dní do Londýna, Wellbelovede, tak ji nechávám ve vaší péči.“

„Budu o ni pečovat ve dne v noci, m'lorde,“ ujistil ho ošetřovatel.

„Kapitální, kapitální, kapitální,“ řekl lord Emsworth a byl by pokračoval i nadále, neboť když se do toho dal, mohl opakovat to slovo donekonečna, ale vtom se k jejich skupince připojila další osoba, mladá žena vysoké postavy a povýšeného chování, jež hrozivě hleděla na svět bizarními módními brýlemi, kterým se říkalo harlekýnské, svým tvarem připomínajícími letícího netopýra. Pohlédla na devátého hraběte chladně, jako se dívá guvernanka na nezdárného ulejšáka.

„Promiňte,“ řekla hlasem stejně chladným, jako byl její pohled.

Slečna Briggsová nikdy neschvalovala počínání svých zaměstnavatelů; to se týkalo zejména lorda Tilburyho, vládce vydavatelství Mammoth, jenž byl ve funkci zaměstnavatele předchůdcem lorda Emswortha. Své povinnosti plnila slečna Briggsová pečlivě, avšak v zajetí pocitu křivdy, neboť jejím vysněným údělem nebylo sloužit, nýbrž být majitelkou strojopisné agentury. K založení firmy se jí však dosud nedostávalo prostředků, což jí v noci ukrádalo spánek a ve dne plnilo podprahovým rozhořčením. Podobně jako komunista Wellbeloved, který pro své názory utrpěl kdysi zlomeninu nosu, i ona hleděla na své zámožnější bližní nevraživě a nazývala je zazobanými povaleči.

Lord Emsworth, jenž právě drbal Císařovnu na zádech stříbrným knoflíkem své špacírky, což držitelka tří stříbrných medailí přijímala s netajenou rozkoší, se polekaně obrátil, jako by se setkal se zjevením. Byl to úplně stejný pocit, jaký tehdy zakusila Tennysonova Lady ze Shalottu, když jí puklo zrcadlo. Così v hlase této sekretářky v něm vždy probouzelo pocit viny, jako když je malý klouček načapán s otevřenou sklenicí marmelády.

„Ech, co to? Jéje, slečna Briggsová! Nádherné ráno, což?“

„Vskutku. Lady Constance mi uložila, abych vám vyřídila, pane hrabě, že je čas vydat se na cestu.“

„Co to, co to? Ještě mám spoustu času!“

„Lady Constance nesdílí váš názor.“

„Vždyť jsem připraven, což?“

„Zajisté.“

„Nu, tak co?“

„Vůz již čeká a lady Constance mi uložila...“

„Nu ano, dobrá, dobrá,“ poraženě pravil lord Emsworth a dodal ještě jedno „dobrá“ do třetice.

„Pořád něco, pořád něco,“ mumlal nespokojeně. Ze všech osobních sekretářů, kteří kdy vstoupili do jeho života, včetně neblahého Baxtera, známého jako „Nepostradatelný Baxter“, tato odpudivá ženština, kterou mu Constance vnutila proti jeho výslovné vůli, byla nepochybně nejhorší. Věčně ho otravovala, vyskakovala z propadel a něco po něm vyžadovala. Briggsová, Connie, vévoda, spratkové ječící a hulákající u jezera, to vše se sčítalo a život na zámku se pomalu stával nesnesitelným.

Zarmouceným pohledem se rozloučil s Císařovnou a odšoural se s myšlenkou, kterou už před ním pojali i jiní, že nejlepší způsob, jak naložit s parlamentem, by bylo umístit pod něj bombu a zmáčknout knoflík.

(2)

Vévoda z Dunstablu si přečetl vše z Timesů, co stálo za přečtení, chvíli se potýkal s křížovkou, ale nikdy to vlastně nemyslel vážně, a pak se vydal z terasy do hostitelčina budoáru. Potřeboval si s někým popovídat a lady Constance, ačkoli podle jeho názoru pošášaná jako všechny ženské, mu postačí, řekl si; lepší něco než nic.

Vévoda byl muž mohutné postavy, plešatý, s velkým nosem, vypoulenýma očima a rozsochatým bílým knírem, jaký vídáme u poddůstojníků z povolání a u mrožů. Když nedlel na samozvaných návštěvách na jiných sídlech, sídlil ve Wiltshiru a byl tam mezi sousedy asi tak oblíben jako žralok v okolí přímořského letoviska: tvor, jemuž je dobře se za každých okolností šikovně vyhnout. Hulvátské chování a diktátorská povaha by byly na překážku, kdyby se chtěl snažit získávat přátele a působit na lidi.

Otevřel si bez klepání a vtrhl dovnitř s halasným „Hoj!“ Lady Constance seděla u psacího stolku. Na jeho jednoslabičný pozdrav, pronesený po způsobu honáků z amerického

(12)

Západu, poskočila jako pstruh, když vidí mušku. Zachovala se však jako dobře vychovaná hostitelka a nedala najevo nelibost. Bylo by to ostatně zbytečné, neboť vévoda nikdy, už od dětských let, nevěnoval pozornost projevům nelibosti nad svým chováním. Položila pero a usmála co nejlíbezněji.

„Dobré jitro, Alariku!“

„Co tím myslíš, dobré jitro, jako bys mě ještě dnes neviděla?“ namítl vévoda a znova si potvrdil, že je pošášaná jako všechny ženské. „Viděli jsme se přece u snídaně. To je pěkná pitomost říct něco takového. Co tady děláš?“

„Píši dopis.“

„Komu?“ otázal se vévoda, jehož žízeň po vědění se nedala zbrzdit společenskými ohledy.

„Jamesi Schoonmakerovi.“

„Komu že?“

„James, otec Myry Schoonmakerové.“

„A jo, ten Amerikán, co jsem tě s ním viděl jednou v Londýně,“ vzpomněl si na oběd v Ritzu, jehož se zúčastnil bez pozvání. „On má hlavu jako meloun.“

Lady Constance se zaruměla. Ruměncem slušel její pěkné tváři. Kromě vévody by každý zpozoroval, že poznámka o melounu se jí nepříjemně dotkla. James Schoonmaker byl její blízký přítel, a kdyby je nedělil oceán, někdy si pomyslela, mohl by být ještě bližší. Odpověděla dost nabroušeně.

„James nemá hlavu jako meloun!“

„Je taková víc do šířky, myslíš, že je spíš jako španělská cibule?“ uvažoval o tom vévoda. „Asi budeš mít pravdu. Je to trouba, to je jisté.“

Ruměncem lady Constance potemněl. Zнала Dunstabla už přes čtyřicet let, nosila tehdy čůpky a on budil nežádoucí pozornost sametovým oblečkem ve stylu Malého lorda Fauntleroye, a za celou tu dobu měla nesčíslně příležitostí litovat, že pečlivá výchova jí bránila praštit ho něčím tvrdým přes hlavu. Teď měla po ruce vhodná těžítka, jež by její nutkání znamenitě uspokojilo. Vzpomněla si však na slova a příklad svých guvernanteček a ovládla se.

„Potřebovals mi něco sdělit, Alariku, nebo proč jsi přišel?“ otázala se chladným hlasem, kterým obvykle naháněla hrůzu bratru Clarenceovi.

Vévodovi nebylo tak snadné nahnat hrůzu, chladnost hlasů jím neotřásala. Za jeho dlouhý život se mu dostalo všelijakých jmen a nadávek, ale nikdy mu nikdo nevytkl, že je netýkavka.

„Chtěl jsem si s někým poklábosit. Tady v tom zatraceném baru není živá duše, se kterou by se dalo mluvit. Už sem asi nikdy nepřijedu. Zkoušel jsem mluvit s Emsworthem a on na mě jenom civěl jako pabl.“

„Asi tě neslyšel. Vždyť víš, jaký je snílek, roztržitý...“

„Jdi do háje, roztržitý! Je to normální pošuk.“

„Clarence není nic takového!“

„Ovšemže je! Ty si myslíš, že nepoznám pošuka, když ho vidím? Můj vlastní otec byl blázen, bratr Rupert, oba synovci... Ricky píše básně a živí se prodejem cibulové polívky. Archie se dal na malování. Emsworth je na tom ještě hůř. Civěl na mne, nic neřek a pak šel pryč s tou Clarissou jaksejmenuje...“

„Myra Schoonmakerová.“

„No však říkám. Taky blázen ženská.“

„Zdá se, že si to myslíš o každém?“

„Ovšem! Dneska nepotkáš nikoho, kdo by měl fištrónu aspoň jako šváb.“

Lady Constance si unaveně povzdechla.

„Snad máš pravdu. Proč myslíš, že Myra není duševně zdravá?“

„Nedostaneš z ní kloudné slovo. Jen civí.“

Lady Constance se zamračila. Nebyla ráda, že má prozradit soukromé záležitosti svého hosta vévodovi, který to jistě rozkecá, ale řekla si, že by měla poskytnout vysvětlení a obhájit dívčinu pověst.

„Myra je jen trochu deprimovaná. Nešťastná láska...“

Vévoda pookřál. Konečně je o čem mluvit. Zafuněl do kníru tak, že se mu rozevlál kolem nosu, a vyvalil oči jako zvědavá kočka.

„Copak? Frajer ji pustil k vodě?“

„Ne.“

„Ona s ním vyběhla?“

„Ne.“

„Tak co? Někdo musel vyběhnout s tím druhým!“

Lady Constance viděla, že mu to musí říct celé, jinak na ni bude dorážet celé dopoledne a ona nikdy nedopíše ten dopis.

„Já jsem jim to zadržela,“ pravila stručně.

Vévoda zase profoukl svůj mroží knír.

„Ty? Co je tobě po tom, to mi teda vysvětlí!“

„Měla jsem plné právo. Když James odjel do Ameriky, nechal ji u mne a svěřil ji do mé ochrany. Byla jsem za ni zodpovědná, a tak když jsem zjistila, že si začala něco s nevhodným mladíkem, nebylo jiné cesty, než ji odvézt na Blandings a oddělit je. On je úplně nemajetný, nemá žádnou perspektivu, nic. James by mi to nikdy neodpustil.“

„Vidělas ho někdy?“

„Ne, a nechci ho vidět.“

„Patrně nějaký pobuda negramotný, k večeři žere uzenáče a pije kakao...“

„To ne, Myra mi řekla, že byl ve škole v Harrow a v Oxfordu.“

„To ho dokresluje,“ řekl vévoda, jehož školení probíhalo v Etonu a Cambridgi. „Ti chlapi z Harrow jsou hnusná sebranka a ti z Oxfordu jsou ještě horší. Tos udělala moc dobře, žes ji vyrvala z jeho spárů.“

„Také si to myslím.“

„Tak proto se ona plouží a vzdychá jako o funusu. Teď bys jí měla najít někoho jiného, aby na tamtoho otrapu zapoměla.“

„Totéž mne napadlo. Pozvala jsem proto Archieho.“

„Jakého Archieho?“

„Tvého synovce.“

„Proboha! Toho blbečka?“

„Archie není blbeček. Je to velmi pohledný a okouzlující mladý muž!“

„Mne teda neokouzlit.“

„Doufám, že ji okouzlí, jen se mu musí dát příležitost. Příležitost, to je vždycky to hlavní.“

Vévodu napadlo, že příležitost dělá zloděje, ale řekl něco jiného.

„Tak ty si jako myslíš, že když s ní bude chvíli pod jednou střechou, že ona toho požírače uzenáčů vypudí z mysli? Ten její otec, to je nějaký milionář, že jo?“

„Domnívám se, že mnohonásobný.“

„V tom případě je záhodno, aby Archie po té holčíně vyjel bez odkladu a na plný plyn,“ nadšeně souhlasil vévoda. Jeho synovec byl sice zaměstnán ve vydavatelství Mammoth, které zásobovalo široké masy čtením všeho druhu v podobě populárních deníků, týdeníků i měsíčníků, ale jeho postavení bylo tak podřízené, že vévoda byl dosud nucen poskytovat mu pravidelnou podporu. A kdyby člověk pátral po něčem, co bylo šetrnému vévodovi nejvíce proti mysli, přišel by na to, že je to právě poskytování pravidelných podpor lidem v podřízených postaveních. Představa, že se chlapec postaví na vlastní nohy, ho rozjařila, a vypoulené zraky mu radostně zajiskřily.

„Rekni mu, ať si vyhrne rukávy a jde do toho odvážně a s vervou, ať nezůstane kámen na kameni! Řekni mu, že... Co je, sakra? Tak jo, pojďte dál!“ zahromoval, když někdo zaklepal na dveře.

Vstoupila Lavender Briggsová, obrýlená a činorodá.

„Milostivá paní, našla jsem lorda Emswortha, jak jste si přála, a sdělila mu, že vůz je připraven k odjezdu.“

„Děkuji, slečno Briggsová. Kde byl?“

„Dole u vepřína. Budete si ještě něco přát?“

„Ne, děkuji, slečno.“

Když se za ní zavřely dveře, vévoda explodoval.

„Dole u vepřína! Jako bys to nevěděla! Kdykoli ho hledáš, najdeš ho dole u vepřína, kochá se pohledem na prase, jako by to byl nějaký striptýz. On to prase *uctívá*, jako v bibli Židi na poušti uctívali prase! Ačkoli ne, to bylo vlastně zlaté tele, ale je to na stejném principu. Já ti něco řeknu...“

Odmklčel se, neboť dveře se opět otevřely a na prahu stál lord Emsworth, zřetelně znepokojený.

„Connie, nemůžu najít paraple!“

„Ach, Clarenci,“ zahorekovala sestra, již mnohokrát zaživiší podobné situace, a vystrkala ho do síně, kde ve skříni spočíval jeho deštník, přesně tam, kde spočívat měl.

Vévoda osaměl; hryzl si knír, přecházel sem a tam a zkoumal okolí vypoulenými zraky. Nahlédl do zásuvek, prohlédl si knihy, zíral na obrazy, potěžkal pero a nůž na otvírání obálek. Zaujal ho snímek pana Schoonmakera, na němž si potvrdil, jak správný byl jeho výrok ohledně melounu. Přečetl si rozepsaný dopis lady Constance, a když už mu nezbývalo

nic jiného, posadil se k psacímu stolku a přemýšlel o lordu Emsworthovi a jeho Císařovně. Byl si zcela jist, že pod vlivem závislosti na praseti dochází den co den k postupnému zhoršování duševního stavu hraběte, i když nebylo nejmenší pochyby o tom, že byl pošášaný odjakživa.

(3)

Hraběcí automobil odrazil od zámeckého portálu. Uvnitř nešťastně seděl lord Emsworth, třímaje svůj deštník, a lady Constance stála před vchodem s pocitem vyčerpané dámy, která právě spustila na hladinu bitevní loď. Komorník Beach, který jí přitom pomáhal, ji pozoroval účastně a s úctou. I on pociťoval stres, který vždy doprovázel pánův odjezd.

Myra Schoonmakerová se připojila; až na to, že nebyla obložená květinami, se podobala Ofélii ze čtvrtého jednání, pátého výstupu dobře známé Shakespearovy hry *Hamlet*.

Dutým hlasem zamumlala pozdrav.

„Ach, tu vás máme, drahoušku,“ řekla lady Constance a ze zlomené obstaravatelky bitevních lodí se stala vlídnou hostitelkou. „Co máte teď naplánováno?“

„Ani nevím, asi napíšu nějaký dopis. Nebo dva.“

„Také tam mám rozepsaný dopis, vašemu otci. Ale nebylo by vám lépe venku, je tak krásný den...?“

„Ach, já nevím.“

„Proč ne?“

„Nevím.“

Lady Constance zoufale vzdychla, ale jako správná hostitelka musela vyzařovat dobrou náladu, a tak zvesela pokračovala.

„Lord Emsworth jel do Londýna, právě jsme se s ním rozloučili.“

„Ano, řekl mi o tom. Nebyl rád.“

„Nebyl,“ souhlasila lady Constance a zatvářila se nesmiřitelně. „Jenže tu a tam je nutné, aby konal svou povinnost jako člen Horní sněmovny.“

„Bude se mu stýskat po prasátku.“

„Na pár dní se snad bez ní obejde.“

(17)

„A také bez svých zamilovaných květin.“

„V Londýně mají dost květin na každém rohu... Proboha!“

„Co se stalo?“

„Zapomněla jsem připomenout Clarenceovi, aby netrhal květiny v Hyde Parku. Jistě tam zabloudí a zase je bude trhat. Už ho jednou kvůli tomu téměř zatkli. Beachi!?“

„M'lady?“

„Kdyby lord Emsworth zítra volal, že je ve vězení a potřebuje se vyplatit, řekněte mu, ať se okamžitě obrátí na naše právní zástupce, Shoemith, Shoemith, Shoemith & Shoemith v budově Lincoln's Inn Fields.“

„Zajisté, m'lady.“

„Já tady zítra nebudu.“

„Ano, rozumím, m'lady.“

„Určitě zapomněl jméno té advokátní kanceláře.“

„Připomenu je jeho lordstvu.“

„Děkuji vám, Beachi.“

„Prosím, m'lady.“

Myra Schoonmakerová pozorně pohlédla na hostitelku.

„Zítra zde nebudete, lady Constance?“

„Zajedu si do Shrewsbury ke kadeřníkovi a smluvila jsem si s přítelkyněmi, že společně poobědváme. K večeri budu ovšem zpátky. Ale teď už musím jít a dopsat ten dopis vašemu otci. Mám připojit váš srdečný pozdrav, že?“

„Jistě, buďte tak hodná,“ řekla Myra a pádila do pracovny lorda Emswortha, neboť věděla, že je tam telefonní přístroj. Číslo milovaného muže bylo pevně zapsáno v jejím srdci. Přebýval teď dočasně u svého oxfordského spolužáka, synovce lorda Ickenhama, jménem Pongo Twistleton. Až dosud neměla příležitost mu zavolat.

Úzkostně pozorovala dveře, sedíc u psacího stolu; lord Emsworth sice odjel, ale Briggsová sem jistě mohla kdykoli vtrhnout. Slyšela vyzvánění telefonu v dalekém Londýně a pak se ozval mužský hlas.

„Broučínku,“ řekla Myra, „jsi to ty, broučínku? To jsem já!“

„Broučínku!“ odpověděl hlas vroucně.

„Broučínku,“ pravila Myra, „mám nádhernou zprávu, broučínku! Lady Constance jede zítra do města nechat si udělat hlavu!“

„Opravdu?“ podivil se hlas, jako by váhal, jestli by měl snad vyjádřit naději, že se jí ten výlet po všech stránkách vydaří.

„Copak to nechápeš, ty truhlíku? Pojede do Shrewsbury a bude pryč celý den, takže se můžu klidně vytratit, zajet do Londýna a můžeme se nechat oddat!“

Na druhém konci drátu došlo k zatajení dechu, aspoň se tak zdálo. Po chvilce se hlas zotavil a řekl:

„Tak to jo...“

„Nejsi rád?“

„Jsem rád, ovšem...“

„Skoro se mi zdá, že nejsi! Poslouchej dobře, broučínku! Když jsem byla v Londýně, zkoumala jsem trochu, kde jsou tam ty matriky, pro každý případ. Jedna je na Milton Street. Sejdeme se tam zítra přesně ve dvě. Musím končit, broučínku, někdo by sem mohl přijít. Tak zatím, broučínku!“

„Čau, broučínku!“

„Zítra na shledanou, broučínku!“

„Jasně, broučínku!“

„Sbohem, broučínku!“

Jestli to na ústředně v Market Blandingsu poslouchají, pomyslí si Myra, budou mít o čem si povídat při odpoledním čaji.

Na svatbu nesmíme přijít pozdě

(1)

„A teď už musím uhánět,“ pravil Pongo Twistleton a zamáčkł zbytek cigarety v popelníku. Z jeho hlasu znělo klidné sebevědomí, vědomí důležitosti okamžiku. „Mám totiž takovou schůzku.“

Pongo hostil svého strýce, lorda Ickenhama; obědvali spolu v Klubu trubců a byla to příležitost příjemná a vysoce uspokojivá, neboť lord Ickenham, stejně jako lord Emsworth, právě absolvoval zahájení parlamentního zasedání a podal o tom při obědě podrobnou, velice zábavnou zprávu. Pongo se teď radoval nejen z kritické reportáže o vzezření a počínání parlamentních ceremoniářů, ozdobených starobylými tituly, a to pánů Rouge Croix, Bluemantle, Rouge Dragon a Portcullis, tradičních postav v čele průvodu hodnostářů, ale hlavně ho těšilo pomýšlení, že povinnost, která ho odpoledne očekávala, znemožňovala nezbednému strýci, aby se pokusil zatáhnout ho do nějakých skandálů a nepravostí, jak bylo jeho zvykem. Při vzpomínkách na některá odpoledne se strýcem tuhla Pongovi krev v žilách. Nejživější vzpomínky měl na odpoledne před několika lety, kdy společně navštívili dostihy chrtů.

Jistý pozorovatel života jednou prohlásil o Fredericku Altamontu Cornwallisovi Twistletonovi, pátém hraběti z Ickenhamu, že v pozdním odpoledni svého života si nejen uchoval mladistvou, štíhlou postavu, ale i bezstarostný světonázor a nadšení, s jakým se obvykle setkáváme jen u podnapilých studentů, a nebylo nikoho mezi jeho známými, kdo by s touto charakteristikou nesouhlasil. Dříve než se po sérii úmrtí

(20)

v rodině nečekaně dočkal hraběcího titulu, strávil nějaký čas v Americe a byl tam kovbojem i zlatokopem v Mohavské poušti, pracoval v novinách a prodával zmrzlinu a nealkoholické nápoje, a na každém ranči a v každém dragstoru, v každé redakci a v každé poušti se poctivě snažil, aby tam vnesl trochu života. Teď už jeho vlas zbělel, ale potřeba oživit prostředí v něm neutuchla. Často o sobě říkal, že jeho posláním je šířit na světě pohodu, světlo a lásku, anebo jindy říkal *být svým bližním s úsměvem k službám*. Byl to muž vysoké postavy a distingovaného vystupování, s výbojným knírkem a živýma, čínorodýma očima.

Pohlédl na synovce zklamaně, káravě, jakoby zaskočen zjištěním, že jeho vlastní pokrevní příbuzný si nepočíná tím nejlepším možným způsobem.

„Ty někam jdeš? Proč, proboha? Doufal jsem, že...“

„Já vím,“ odsekl stroze Pongo, „plánovals opět jedno zábavné a poučné odpoledne? Se zábavnými a poučnými odpoledni už napříště nepočítej! Já se mám dnes s někým sejít...“

„Možná že se sejdem, možná že rozejdem...“ zanotoval strýc. „Zavolej mu a zruš to!“

„To nejde.“

„Co je to zač?“

„Bill Bailey.“

Lord Ickenham užasl.

„On se vrátil?“

„Cože?“

„Vždyť se přece říkalo, že opustil domov a jeho žena to dost těžce nesla!“ otázal se a Pongo viděl, že strýc všechno popletl, jak se někdy starším gentlemanům stává.

„On se tenhle Bill vlastně jmenuje Cuthbert, aspoň tedy ho tak pokřtili. Jenže když se chlápek jmenuje Bailey, tak je to celkem samozřejmé, že mu každý říká Bill, chápeš?“

„Chápu. *Noblesse oblige*. To je nějaký tvůj kamarád?“

„Nejlepší, z Oxfordu.“

„Řekni mu, ať se k nám přidá, ať je nás víc!“

„To nejde, musím se s ním sejít na Milton Street.“

„A to je kde?“

„V South Kensingtonu.“

Lord Ickenham pohoršeně našpulil ústa.

„South Kensington, hnízdo neřestí, peleš hříchu v temných uličkách... Nespouštěj se s ním, jistě by ses tak dostal na šikmou plochu!“

„O šikmé ploše se zde nedá hovořit. Za prvé, Bill je kaplan a za druhé, na Milton Street se sejdeme proto, že se tam bude ženit. Je tam totiž matriční úřad.“

„A ty tam budeš jako jeho svědek?“

„Přesně tak.“

„Koho si bere?“

„Američanku.“

„Dobrou?“

„Bill si ji pochvaluje.“

„Jak se jmenuje?“

„Schoonmakerová.“

Lord Ickenham povyskočil.

„Ne! Propána, malá Myra Schoonmakerová?“

„Nevím, jestli je malá, nikdy jsem ji neviděl, ale Myra se opravdu jmenuje. Ty ji znáš?“

Do očí lorda Ickenhama vstoupil výraz něžný a cituplný, a starý lord si dojatě nakroutil knírek.

„Jestli ji znám? Nesčíslněkrát jsem ji dokonce koupal, ne teď v poslední době ovšem, ale dávno před lety, když jsem si vydělával na živobytí v New Yorku a Jimmy Schoonmaker byl můj nejlepší přítel. Teď už jsem v těch požehnaných končinách dlouho nebyl, teta Jane si myslí, že je to takhle lepší, ale občas si vzpomenu, jak si asi vede. Tehdy tvrdil, že se stane finančním magnátem, a už tehdy v nezralém věku dokázal přesunout doutník v ústech z jednoho koutku do druhého jen silou vůle, bez pomoci rukou, což je ovšem nezbytným prvním stupněm k dosažení výjimečnosti ve světě vysokých financí. Jsem si téměř jistý, že dnes už je na Wall Street vůdcem smečky a nevyšetřuje-li ho bez ustání nějaká senátní komise, musí to vnímat jako příkoří. Celá ta historka je ovšem prapodivná.“

„Co je na tom prapodivného?“

„Že se jeho dcera vdává na matričním úřadě. Čekal bych slavnou svatbu se zpěvy, družičkami a stádem biskupů.“

„Chápu, co ti na tom vadí,“ Pongo se opatrně rozhlédl, a když zjistil že nikdo nenaslouchá, pokračoval: „Ta svatba

je totiž hodně neveřejná, neboť Billovy námluvy neprobíhaly hladce a nenuceně. Nepřátelské síly ustavičně vrhaly snoubencům klacky pod nohy.“

„Jaké to jsou nepřátelské síly?“

„Zejména jedna síla, kterou dobře znáš. Lady Constance Keebleová.“

„Jakže, stará dobrá Connie? To jméno ve mně probouzí pronovené vzpomínky. Jestlipak si někdy vzpomeneš, jak jsme spolu navštívili Blandings, já v roli sira Rodericka Glossopa, proslulého cvokaře, a ty jako můj synovec Basil?“

„Dobře se na to pamatuju,“ řekl Pongo a otrásl se. Dlouhý čas po té návštěvě ho trápily zlé sny.

„To byly zlaté časy, zlaté časy! Velice jsem se z oné návštěvy těšil a rád bych si ji zopakoval. Čerstvý vzduch, milá společnost, občas jsem se potěšil pohledem na Emsworthovo prase, to vše mi sloužilo k radosti a oprášení usazenin, jež s sebou přináší věk. Ale co má Connie společného s tou svatbou?“

„Zakázala ji.“

„Pořád ještě nechápu logiku událostí. Co ji k tomu vedlo a jak na to měla právo?“

„Stalo se to následovně. Se starým Schoonmakerem se lady Constance zná dlouhá léta, aspoň tak mi to vysvětlil Bill, a tak si myslím, že to je pravda. Schoonmaker chtěl, aby se jeho dcera podívala na sezonu do Londýna, a proto ji sem přivezl a nechal ji v péči lady C.“

„To chápu.“

„A teď najednou, uprostřed sezony, lady C. zjistila, že svěřenka se jí toulá s Billem. A taky hned zjistila, že Bill je kaplan, a to ji silně naprsklo.“

„Nemá ráda kaplany?“

„Tak nějak to vypadá.“

„To je zvláštní. Ani mne nemá ráda. Je to s ní opravdu těžké, když se jí chce člověk zalíbit. A co má proti kaplanům?“

„Kaplaní bývají chudí jako kostelní myši. Bill nemá ani floka.“

„Teď tomu začínám rozumět. Chudobný nápadník. Spousta lidí chová nepochopitelné předsudky proti chudobným nápadníkům. Vezmi si můj vlastní případ: když jsem se ucházel o tetu Jane, její rodiče se k tomu stavěli dost nevlídně, až pak

jím tváře zrudly zahanbením, když jsem se zničehonic stal vznešeným hrabětem se čtyřmi křestními jmény a v předsíni na věšáku mi visela hraběcí korunka. Její otec mnou netajeně opovrhoval, když jsem se živil čepováním limonád v dragstoru, a říkával o mně „ten pobuda“, ale pak roztál, když jsem se dostavil do jejich bytu na Park Avenue s korunkou v týle a svazkem Debrettova seznamu britské šlechty pod paží. Dal mi tehdy požehnání a doutník. Bill nemá naději, že by se náhle mohl stát hrabětem?“

„Jedině kdyby se násilně zbavil asi sedmapadesáti strýců a bratranců.“

„Do toho se jako kaplan nemůže pouštět, to je samozřejmé. A jak se tedy zachovala Connie?“

„Odvlekla nebožačku na Blandings a tam ji drží, prakticky se jedná o doživotně zazděnou princeznu, každé její hnutí se registruje. Ale Myra je samostatně myslící děvče, a když se jí doneslo, že lady Constance odjede na celý den do Shrewsbury ke kadeřníkovi a vrátí se až k večeri, pohotově zavolala Billovi a řekla mu, že se vytratí, aby na ni čekal na matrice na Milton Street, a že se vezmou, snadno a rychle a bez velkých výloh.“

„Rozumím. To provedla šikovně. Vždycky jsem pokládal tyhle svatby na útěku za nejlepší řešení. Žádné ciráty. K čemu je svatebčanům horda biskupů? Biskupové jsou jeden jako druhý, kdo viděl jednoho, dovede si ty ostatní snadno představit.“

Lord Ickenham se odmlčel, pohlédl na hodinky a dodal, „Je na čase dát se na cestu. Na svatbu nesmíme přijít pozdě.“

Pongo se polekal. Dovedl si leccos domyslet a jeho cvičené uši zachytily varování, že strýc se chystá z toho udělat jedno ze svých odpolední plných zábavy a poučení. Jeho hlas zněl teď úplně stejně jako tehdy, před několika lety, když navrhl, aby si zašli na dostihy chrtů, neboť nikde jinde nepronikne člověk do duše bližních, jako když se s nimi účastní jejich prostých lidových zábav.

„Nesmíme? Ty snad také jdeš?“

„Samozřejmě, že jdu. Dva svědkové jsou vždycky lepší než jeden a malá Myra...“

„Nemohu ti zaručit, že je opravdu tak malá!“

„Myra, jakkoli velká nebo malá, by mi neodpustila, kdybych tam nebyl a nedržel ji za ruku, až se popravčí četa začne shromažďovat.“

Pongo si zamyšleně hryzl spodní ret. „No dobrá, ale žádné výtržnosti!“

„Drahý hochu! Což bych mohl jen pomyslet na nějaké žertíky, když jde o věc tak závažnou a posvátnou? Samo sebou se rozumí, že shledám-li toho Billa Baileyho nehodným jeho vyvolené, učiním tomu přítrž, což by musil učinit každý rozumný člověk. Co je on zač? Patrně bledý a křehký, jakoby trochu souchotinářský, výsledek kostelní sbírky ohlašuje třaslavým tenorkem?“

„Pchá, bledý a křehký! Boxoval za Oxford, po tři roky.“

„Skutečně?“

„A každému soupeři to nandal bez milosti.“

„Pak ovšem nebude námitek. Jistě ho pojmu do svého srdce.“

A bylo tomu tak. Reverend Cuthbert Bailey došel okamžitého schválení, neboť to byl vpravdě těžkotonážní kaplan, ten druh, jaký měl lord Ickenham v oblibě: kaplan, jenž dá místnímu budižkničemuvi a hříšníkovvi na vybranou, buď se polepšit nebo koupit ránu do zubů.

Pongo vysvětlil strýci cestou na Milton Street, že Bill Bailey donedávna zastával kaplanský úřad ve farnosti Bottleton East a byl tam všeobecně vážen, a lord Ickenham se tomu nikterak nedivil, neboť i on sám by si velmi vážil každého mladíka, na němž bylo na první pohled zřejmé, že dovede protivníka překvapit levým hákem a dorazit ho rychle následujícím direktem na solar. Nějaký štoura by snad při pohledu na postavu ctihodného Cuthberta mohl poznamenat, že církev svatá by na tom byla lépe, kdyby neučinila služebníkem božím muže, který vypadá na uchazeče o titul mistra těžké váhy, ale jeho masivní, počestný obličej a široká ramena vzbuzovaly nejen respekt, ale i okamžitou důvěru. Lord Ickenham bez váhání poznal, že malá Myra našla pod hrozným zevnějškem muže s něžnou duší a že dělá dobře, chce-li se za něho provdat.

Strávili několik minut v přátelském rozhovoru, avšak lord Ickenham záhy zpozoroval, že mladý služebník boží je nějak

nervózní. Nebylo nikterak obtížné zjistit, odkud jeho neklid pramení. Už tam čekali dvacet minut, a nevěsta se neobjevovala. Nic neroztrpčí kandidáta ženitby tolik, jako když se jeho partnerka nedostaví k slavnostní události.

Po dalších deseti minutách se Bill Bailey zvedl, v očích mu seděla úzkost.

„To už asi nepřijde?“

Lord Ickenham se snažil ho uchláholit lživým tvrzením, že je ještě dost času. Pongo, který cítil, že by měl také nějak pomoci, prohlásil, že se půjde podívat ven, jestli ji neuvidí, jak se již přibližuje. Právě když Pongo vycházel z místnosti, nešťastný ženich zaúpěl: „Já jsem ji určitě od toho odradil!“

Lord Ickenham pozdvihl obočí způsobem, který vyjadřoval soucit a zároveň i podiv.

„Jak odradil? Co tím myslíte?“

„Když mi volala, neprojevil jsem dost nadšení pro její plán. Nějak se mi nezdálo, že tak důležitý krok by se měl dělat z okamžitého rozhodnutí, bez rozmyslu. Já jí totiž nemůžu moc nabídnout, takže jsem myslel, že bychom měli počkat, až dostanu faru.“

„Ano, teď vám rozumím. Pochybnosti, ohledy na situaci...“

„Tak.“

„A řekl jste jí to?“

„Neřekl, ale jistě to vycítila z mého hlasu, protože se zeptala, jestli jsem rád, že to tak vymyslela.“

„A vy jste na to odpověděl?“

„Že jsem rád, ovšem!“

Lord Ickenham zavrtěl hlavou.

„Jistě se to dalo říct lépe a radostněji. Procítěně, s důrazem a roztouženým zachvěním hlasu, víte, co myslím, že?“

„To tam asi nebylo, to zachvění, to pochybuju...“

„Já vám rozumím. Pochybnosti a ohledy. S tím musíte bojovat, potlačit to kaplanství ve své povaze. Takový mladý Lochinvar jistě nebral ohledy, co myslíte? Znáte to s tím Lochinvarem, že?“

„Ano, jako dítě jsem to recitoval.“

„Já taky, a měl jsem velký aplaus, ačkoli někteří říkali, že jsem byl lepší, když jsem přednášel ‚Fám křiftálovou ftudánku, kde nejhlubší je lef.‘ Tenkrát jsem zrovna neměl přední

zuby. Ale i když jste tedy měl ty pochybnosti, dostavil jste se sem do této sňatkové provozovny, že?“

„Ano.“

„A mám z vás celkový dojem jako z člověka, který si přeje, aby příslušný hodnostář zde konal svou povinnost?“

„Ano.“

„Takže jste překonal pochybnosti a odmrštil ohledy?“

„Ano.“

„Je mi to jasné. Sám jsem to také tak provedl. Tehdy jsem měl pochybností, kdybyste je položil do řady, táhly by se z Londýna až do Glasgowu. – Á, tady jde Pongo,“ řekl, když se synovec objevil ve dveřích. „Učinils pozorování?“

„Nic jsem nezpozoroval. Ani jedna ženská, kam oko dohlédne. Povím ti, co mě napadlo, Bille, když jsem se rozhlížel po krajině.“

„I mne to napadlo,“ prohlásil lord Ickenham. „Asi je to tak, že se lady Constance rozhodla, že do Shrewsbury ke kadeřníkovi dnes nepojede.“

„To je ono. A když je doma, tvoje cáčorka...“

Billova sportovní tvář se zatvrdila.

„Bude lepší, když jí nebudeš říkat cáčorka.“

„Když je lady C. doma, tvoje drazemilovaná se nedostane ven. Jistě od ní dostaneš zítra dopis, kde ti to vysvětlí a navrhne jiné řešení.“

„Ano, to je jistě to pravé vysvětlení,“ rozjasnil se Bill. „Ačkoli, proč neposlala telegram?“ dodal a zase při té pochybnosti posmutněl.

Lord Ickenham otcovsky poplácal svalnaté rameno.

„Příteli, uvažujte! Jak by mohla? Poštovní úřad v Market Blandingsu je dvě míle od zámku, a jak nám řekl tady Pongo, každý její pohyb je hlídán. Budete rád, když se jí podaří poslat dopis, aniž by byl zachycen cenzurou a rozlepen nad párou. Na vašem místě bych vůbec nepochyboval.“

„Já se pokusím,“ řekl Bill a vzdychl zhloubi duše. „Nemá smysl dále čekat. Já půjdu, tady to na mne padá. Pongo, díky, žes přišel. Díky, lorde Ickenhame, a je mi líto, že jste tím promarnil čas.“

„Žádný čas není promarněný, strávíte-li jej v příjemné společnosti,“ namítl lord Ickenham.

„Nu ano, ovšem, ovšem... tak na shledanou!“

Když se za ním zavřely dveře, lord Ickenham si také povzdychl, i když nikoli z takové hloubi, ale velmi soucitně. Bylo mu líto zklamaného mládence.

„Je to bída,“ řekl. „Když se jednou člověk rozhodne, že se toho obřadu odváží, ono to není jen tak, a už je na to připravený, a nevěsta mu nepřijde, to je rána do duše veliká a hluboká. A nevědět, kdy se zase naskytne příležitost, kdy poleví bdělost, jestli vůbec někdy může polevit... Dovedu si představit, že uniknout z pevnosti, kde je Connie žalářnicí, může být dost neproveditelné.“

Pongo přikývl; i on se trápil pro svého nešťastného přítele.

„To jistě,“ řekl. „Bill je na tom mizerně. A je to tím horší, že tam na zámku teď bude Archie Gilpin.“

„Kdo?“

„Synovec starého Dunstabla.“

„Bratr Rickyho Gilpina?“

„Ano. Znáš ho?“

„Neznám. Jen starého Dunstabla a Rickyho znám, ale toho Archieho jsem nikdy neviděl. Kdo ti řekl, že bude na blandingském zámku?“

„On sám mi to řekl. Potkal jsem ho včera. Řekl, že pojede odpoledním vlakem. Krajně nepříjemná komplikace.“

„Proč myslíš?“

„Inu, když tam budou pořád pohromadě, jistě je tady možnost, že děvče zapomene na Billa a tak dále! On je to totiž náramný fešák, což se o Billovi nedá říct.“

„Nedá. Bill je zajímavá tvář, ale za hezouna bych ho neprohlásil. Připomíná mi jednoho maníka na ranči ve Wyomingu, se kterým jsem tam za časů mladosti značkoval krávy, o kterém jiný maník-vtipálek tvrdil, že tím ksichtem zastavuje hodiny. To Bill jistě taky dokáže, po tuctech. Jenže malá Myra, kterou jsem balil do osušky a houpal na kolenou, by jistě nepropadla líbivému krasavci, jen pro jeho zevnější skořápku?“

„Nikdy nevíš. Ženy jsou nevyzpytatelné a jemné rysy jsou pro ně důležitá stránka charakteru, nehledě k tomu, že Archie je malíř, a to je další věc, na kterou se holky chytí, jako švábi na pivo. K tomu ještě, někdo mi říkal, kdo zná někoho,

co zná tu, co s ní byl Archie zasnoubený, že ona to zasnoubení zrušila.“

„Opravdu?“

„Jo, ona se jmenuje Millicent Rigbyová. Archie totiž pracuje ve vydavatelství Mammoth, v jedné z redakcí, co patří lordu Tilburymu, a ta Millicent je Tilburyho sekretářka. A ten chlápek říkal, že mu ten druhý chlápek říkal, že ona mu to řekla, že mu dala kopačky. Tak to je ti potom jasné, ne?“

„Ne. Co?“

„Uvažuj, strýčku Frede! Když tě ženská pustí k vodě, tak jdeš a okamžitě požádáš nějakou jinou, aby si tě vzala, abys té první dokázal, že jedna vlaštovka nedělá jaro a pro jedno kvítí slunce nesvítí.“

Lord Ickenham nemohl než souhlasit; ačkoli tomu bylo už drahně let, i on se zachoval popsáním způsobem.

„Mládí bláhové,“ zamumlal a otrásl se ošklivostí, když si vzpomněl na tu osobu v Greenwich Village, s kruhy v uších a s mastnými vlasy, která mu padla do rány, když jeho Jane zrušila zasnoubení už podruhé.

„Ano, vidím, že je to oprávněná starost. Archie představuje riziko a jasný zdroj úzkosti o Billa. Kde ho vlastně můžeme najít?“

„Má teď přechodné útočiště u mne. Proč se ptáš?“

„Napadlo mě, že bych se mohl čas od času zastavit a pokusit se ho trochu rozptýlit. Třeba bych ho mohl vzít na psí dostihy.“

Pongo se zachvěl jako osikový list. Vždy se chvěl jako osikový list, když se strýc Fred zmínil o odpoledni, které spolu strávili na psích dostizích, přestože strýc obvykle podotkl, že inteligentní policajti by se jistě spokojili s pouhým napomenutím.

(2)

Každý zkušený lord, kdykoli mu povinnost káže, aby ozdobil svou přítomností zahajovací schůzi parlamentu, si k tomu vypůjčí potřebný háv a korunku na Covent Gardens u nepostradatelné firmy Brothers Moss; bratři Mossové inzerují, že obléknou kohokoli k jakékoli příležitosti, takže může bez obav

(29)

jít úplně kamkoli. Pokud jde o oděv, nikdo ho nikde nemůže usvědčit z nedokonalosti.

Do tohoto závodu se s kufrem odebral lord Ickenham poté, co se rozloučil se synovcem. Když vrátil obsah kufru a zaplatil skromný poplatek za půjčení, vyrazil výkřik radostného překvapení, neboť v té chvíli se do půjčovny dostavil další muž s kufrem, muž vysoké postavy a nepevného držení těla.

„Emsworth!“ zvolal. „Příteli mileny, to je radost, že tě zas jednou vidím! Také jsi přišel vrátit tu parádu?“

„Ech?“ odpověděl lord Emsworth, neboť tak odpovídal vždy, když byl znenadání osloven. „Á, Ickenham! Buď zdrav! Tys v Londýně?“

Lord Ickenham mu potvrdil, že je skutečně v Londýně, a lord Emsworth dodal, že on sám je na tom stejně, a pak se ještě zeptal: „Taky jsi tam byl dnes ráno?“

„Byl jsem,“ pravil lord Ickenham, „a vypadal jsem zcela velkolepě. Nemyslím, že by se v celé Anglii našel lord, kterému slavnostní roucho a legrační pokrývka hlavy sekne víc než mně. Těsně před začátkem ceremonie jsem zaslechl, jak se Rouge Croix šeptem ptá Bluemantla, ‚Teď se tam neďivej, ale kdo je to, támdleťen?‘ a Bluemantle šeptem odvětil, ‚Nemám vůbec páru, člověče, ale musí to být nějaký celebrita.‘ Ale ulevilo se mi, když jsem to směl svlíknout, a ještě větší radost mám, že jsem tě tady natrefil. Jak se daří tvé Císařovně?“

„Ech? Ó, kapitálně, kapitálně, kapitálně. Teď se o ni stará Wellbeloved, její ošetřovatel, k němuž mám plnou důvěru.“

„Znamenitě! Teď bychom měli někam zajít spláchnout ten všední rmut a trochu si popovídat. Znáš tady jednu příjemnou místnost, hned za rohem,“ navrhl lord Ickenham, jenž kdekoli se právě nalézal, vždy tam za rohem znal nějakou příjemnou místnost. „Vypadáš trochu unaveně, jako by tě ta ranní paráda byla zdrbla. Kapka whisky s menší kapkou sodovky by ti jistě vrátila barvu do lící.“

Když se usadili v malém baru za nedalekým rohem, lord Ickenham se na přítele soustrastně zahleděl.

„Ano, nemýlil jsem se,“ pokračoval, „nejsi ve své kůži. Tyhle zahajovací schůze jsou velice náročné. Obvykle se jich neúčastním a ty jistě také ne. Copak tě dnes přivedlo?“

„Connie mě donutila.“

„Chápu. Jistě jen málokdo se v donucování může rovnat lady Constanci. Je to roztomilá dáma, samozřejmě...“

„Connie?“ užasl lord Emsworth.

„Někteří by snad řekli, že to není úplně přesné,“ slevil lord Ickenham, neboť mu úžas v hlase jeho společníka neunikl. „Co jinak, povídej, co nového na zámku blandingském. Vždy jsem pokládal to tvoje doupě za ráj na zemi.“

Lord Emsworth nebyl nadán schopností trpce se zachechtat, ale přesto se snažil a vydal zabezčení, které se při dobré vůli za trpké zachechtání pokládat dalo. Blandings jako ráj na zemi, když je tam Connie, Dunstable, Lavender Briggsová a letní tábor kostelních spratků, to byl ironický paradox. Chvilí o tom mlčky rozjímal.

„Já nevím, Ickenhame, opravdu nevím, co teď,“ prohlásil, když viděl, že z rozjímání nic nevejde.

„Co teď? Dej si ještě jednu!“

„Ne, děkuju, to nemyslím. Pro mne je to hodně nezvyklé, požívat alkoholické nápoje už před polednem. Mluvil jsem o své domácí situaci.“

„Neutěšená?“

„Naprosto hrůzostrašná! Mám novou sekretářku, nejhorší, co se mi kdy přihodila. Je horší než Baxter!“

„To je téměř neuvěřitelné!“

„Ujišťuji tě, horší. Jmenuje se Briggsová. Bez ustání mne pronásleduje.“

„Tak ji vyhod!“

„To nejde, najala ji Constance. A vévoda z Dunstablu je u nás návštěvou.“

„Cože, už zas?“

„A v parku mám letní tábor kostelní mládeže, nepřetržitě ječí a hulákají. Skoro jistě vím, že jeden z nich se mi trefil rohlíkem do cylindru.“

„Probůh, ty chodíš do parku v cylindru?“

„To se stalo při školní zahradní slavnosti. Connie mě nutí, abych si vzal cylindr, když musím jít na školní slavnost či besídku. Zašel jsem do stanu s obcerstvením, abych se přesvědčil, jestli je vše jak má být, a jak tak jdu mezi stoly, nějaký darebák mi rohlíkem srazil cylindr. Nikdo mě nepřesvědčil, Ickenhame, že to nebyl jeden z těch kostelních spratků.“

„Avšak důkaz, který by obstál před soudem, patrně nemáš?“

„Ech? Ne, to nemám!“

„Tak to je ztracený případ. Nu, zní to velice podobně jako situace na Dábelských ostrovech, a nikterak mne nepřekvapuje, že jen stěží udržuješ příslovečný klid Angličana.“

Do očí lorda Ickenhama vstoupil zvláštní svit, který by neunikl Pongovi: svit, který vstupoval do jeho očí, kdykoli pojal záměr uspořádat si odpoledne plné zábavy i poučení.

„Zdá se, že co teď potřebuješ, je spolehlivý, nebojácny spojenec, který by zkrotil sekretářku, pohlédl Connii do očí tak, že by schlípla, vypudil vévodu, a rozestřel vůkol jen pohodu, světlo a lásku.“

„Ach!“ vzdychl lord Emsworth toužebně při té utopické představě.

„Snad by ti bylo milé, kdybych tě doprovodil na Blandings?“

Lord Emsworth se zachvěl radostným vzrušením a jeho skřípec, který vždy v takových chvílích opouštěl své místo, se divoce zazmítal na konci šňůrky.

„To bys udělal?“

„Nic neučiním s větším potěšením. Kdy se vracíš?“

„Zítřa. To je od tebe opravdu moc pěkné, Ickenhame.“

„Vůbec o tom nemluv. My hrabata musíme držet dohromady. Ale je tady ještě jedna věc. Vadilo by ti, kdybych vzal někoho s sebou? Nežádal bych tě o to, ale je tady přítel, který právě přijel z Brazílie a beze mne by asi byl v Londýně bezradný.“

„Z Brazílie? Tam někdo žije, v Brazílii?“

„Stává se to dost často, aspoň si myslím. Tenhle přítel tam strávil několik let, pracovně. On pracuje v brazilských paraorechách. Nevím přesně, jakou tam má funkci, ale myslím, že je lisuje do toho speciálního paratvaru trojúhelníkového, ale mohu se snadno mýlit. Takže ho smím vzít s sebou?“

„Zajisté, zajisté, zajisté. Bude mi opravdu potěšením.“

„To je moudré rozhodnutí. Koneckonců, kdoví, mohl by dokonce přispět k řešení problému: zamiluje se do sekretářky, ožení se s ní a odveze si ji do Brazílie.“

„To je pravda!“

„Nebo otráví vévodu málo známým tropickým jedem. Existuje spousta způsobů, jakými by mohl přispět. Ujišťuji tě, že

budeš rád, když ho budeš mít kolem sebe. Je čistotný a žere všechno, co se mu dá. Kterým vlakem zítra pojedáš?“

„V jedenáct čtyřicet pět z Paddingtonu.“

„Budeme na místě, drahý příteli,“ slíbil lord Ickenham, „s vlasem spleteným do válečného vrkoče a srdcem odhodlaným k jakémukoli cíli, aspoň za sebe to můžu prohlásit. Teď mu hned zavolám a řeknu, aby začal pakovat.“

(3)

Několik hodin poté seděl Pongo Twistleton v kuřárně Klubu trubců a upíjel ze sklínky obvyklého životabudiče pro povzbuzení chuti k večeři, když ho číšník informoval, že se v hale po něm ptá nějaký gentleman. Na Pongovu duši padl stín, neboť takový gentleman, který se přišel do klubu poptat po některém z členů, býval často dodavatel, jenž se sháněl hlavně po položkách na stránce „Má dáti“, a Pongo věděl, že jeho účetnictví není právě ve stavu úplně vyrovnaném.

„Malej tlustej?“ zeptal se nervózně, věda, že příslušný reprezentant firmy Hicks & Adrian, kde měl značný nedoplatek poté, co od nich obdržel větší množství pánského prádla, byl člověk onoho druhu.

„Právě naopak. Gentleman vysoké a nádherně štíhlé postavy,“ zahlaholil někdo srdečně za jeho zády. „Švarný, to je ten správný výraz.“

„Nazdar, strýčku Frede,“ řekl Pongo, jemuž se ulevilo. „Myslel jsem, že jsi někdo jinej.“

„Mohu tě ujistit, že nejsem. Od hlavy k patě, vždy připraven, Ickenham. Dovolil jsem si sem vtrhnout, jelikož vím, že se mi od synovce dostane vlídného přijetí. My Ickenhamové nejsme zvyklí postávat v předsíni. Skromné postávání se neslučuje s rodinnou pýchou. Copak to piješ? Dám si totéž. Asi mi to způsobí další kornatění tepen, ale já je mám rád zkornatělé. Bill tě dnes nedoprovází?“

„Ne, musel si zaskočit pro nějaké věci do Bottletonu.“

„Takže jsi s ním v poslední době nemluvil?“

„Ne, vůbec jsem nebyl doma. Povečeříš se mnou?“

„Přesně to jsem měl na mysli. Bude to na nějaký čásek

(33)

poslední příležitost k společnému posezení. Zítra totiž jedu na Blandings.“

„Cože?“

„Ano! Včera, když jsme se rozloučili, jsem potkal Emswortha, který mne požádal, abych tam s ním zajel na pár dní, případně i na delší dobu. Chudák, je ve velikých nesnázích.“

„Co ho trápí?“

„Prakticky všechno. Nová sekretářka mu ubližuje, usadil se mu tam vévoda z Dunstablu. Lady Constance mu sebrala jeho oblíbený klobouk a darovala ho místním občanům, kteří upadli do nezaviněné chudoby, a Emsworth se bojí, že by se mohla zmocnit i jeho loveckého kabátu s prodřenými lokty. A velice ho znepokojuje církevní mládež.“

„Ech?“

„Tak vidíš, že to není jen tak, a budu mít plné ruce práce, mám-li mu prospět. Především je třeba vymyslet způsob, jak ho zbavit vzpurné sekretářky...“

„Církevní mládež?“

„...odlifrovat vévodu domů do Wiltshiru, zkrotit Constanci a naplnit církevní mládež bázní Boží. To je, hochu, program, který by byl pro někoho méně schopného nesplnitelný. Naštěstí nejsem méně schopný.“

„Kdo je to církevní mládež?“

„Co, tys nikdy nebyl církevní mládež?“

„Nebyl.“

„Mnozí příslušníci mladší generace se jí stávají a shromažďují se pak pod vedením vesnického faráře k zábavám a letnímu táboření, a to jim právě lady Constance povolila u zámeckého jezera.“

„A Emsworth je nemá rád?“

„Snad jejich matky je milují, jinak nikdo. Emsworth na ně nevráží. Za prvé mu kazí pohled na krajinu, naplňují vzduch v parku svým nevázaným řevem, a jeden z nich, řekl mi Emsworth, mu srazil cylindr rohlíkem při zahradní slavnosti.“

Pongo nesouhlasně zavrtěl hlavou. „To je chyba, brát si cylindr na zahradní slavnost.“ Připomněl si všelijaké vesnické radovánky, do nichž ho zavlekly dcery pastorů, kterým se právě dvořil. Snad nejhorší to bylo v Maiden Eggesfordu,

hrabství Somerset, kde zbožňoval Angeliku, dceru reverenda P. P. Briscoea, což nakonec vedlo k tomu, že si nechal nasadit na hlavu pytel a vesnická mládež do něho šťouchala klacky; to nikdy nevytizí z jeho paměti. „Přijít tam v cylindru! Panebože, to si přímo o něco koledoval.“

„Stalo se to pod nátlakem. Sám by šel raději v čepici, ale Connie jinak nedala. Však víš, jak dokáže člověka přesvědčit.“

„Máš pravdu, je tím vyhlášená.“

„Jsem zvědav, jestli se jí podaří zatočit s Billem.“

„Cože?“

„No vidíš, skoro jsem zapomněl ti říct: Bill Bailey jede se mnou.“

„Jakže!“

„Ano, Emsworth byl tak nesmírně laskav, že pozval na zámek i jeho. Odjíždíme zítra v jedenáct čtyřicet pět, s tuláckou písničkou na rtech.“

Pongo se zhrozil. Zděšení s ním zacloumalo tak, že málem rozlil svoje suché martini, s malým proužkem citronové kůry. Svého strýce měl upřímně rád, avšak to mu nebránilo, aby pevně trval na názoru, že v zájmu mužské poloviny mladé generace by měl strýc Fred být držen pod přísným dozorem a jen zřídka vypouštěn na veřejnost.

„Proboha, to snad ne!“

„Něco ti vadí?“

„To přece nemůžeš udělat, abys takhle... jak bych to řekl... obětoval toho chudáka a vystavil ho takovým útrapám!“

Lord Ickenham překvapeně povytáhl obočí. „Útrapy? Pongo, ty považuješ pobyt pod jednou střechou s milovanou bytostí za útrapy? Myslel jsem, že se v tobě skrývá víc citu a smyslu pro romantiku!“

„To se ví, jeho cácorčka tam bude, ale co je mu to platné, když ho během dvou minut po jeho příjezdu drapne lady Constance za dolní konec míchy a vyrazí s ním dveře?“

„Nic takového neočekávám. Vidím, že vůbec nemáš ponětí o životě na blandingském zámku, jako by to byla nějaká puťka, kde s hosty vyrážejí dveře a vyhazují zmrzačená těla na chodník. Nic takového! Klid a mír zavládne, všichni tam budeme žít jako jedna milující rodina. Škoda, že nebudeš mezi námi.“

„Děkuju, ale daleko raději zůstanu tady,“ řekl Pongo a otrásl se při vzpomínce na nějakou dramatickou chvílku svého posledního blandingského pobytu. „Ale to nic nemění na tom, že až lady Constance uslyší jméno Bailey...“

„To přece neuslyší! Ty sis snad myslíš, že inteligentní člověk jako já takovou věc zanedbá? Představím ho pod jménem Cuthbert Meriwether. Už jsem mu řekl, aby si to napsal a naučil se to zpaměti.“

„Ona to prokoukne!“

„Jak by mohla? Kdo jí to prozradí?“

Pongo se s ním přestal hádat. Věděl, že to nemá smysl, a kromě toho si uvědomil pozitivní stránku strýcova plánu, že totiž zítřkem počínaje ho od strýcovy ztřeštěnosti bude dělit něco přes sto mil. Ta myšlenka ho rozjařila. I když bylo jisto, že během několika málo dnů strýc Fred vyvolá něco strašného, co patrně přímo povede ke zkáze celé civilizace, stane se to ve shropshirském sídle lorda Emswortha a nikoli v Londýně. Jak pravdivá jsou slova zbožné písně, že mír, věčný mír zavládne, když všichni bližní v dálce dlí.

„Tak pojď, dáme si něco k večeři,“ řekl.

O B S A H

1. Nešťastná láska Myry Schoonmakerové	7
2. Na svatbu nesmíme přijít pozdě	20
3. Lord Ickenham to vyřeší	37
4. Vážné pochybnosti o duševním zdraví zámeckého pána	49
5. Zločinné spiknutí	61
6. Svědomí mladého kaplana Cuthberta Baileyho	74
7. Úskočný pokus o odcizení Blandingské císařovny . . .	86
8. Schůzka v zahradní restauraci	104
9. Dvojí zasnoubení Archieho Gilpina	113
10. Námluvy Jamese Schoonmakera	127
11. Lord Ickenham nalézá řešení	142
12. Několik důvodů k šťastnému úsměvu	157

P. G. Wodehouse

Úsměv lorda Ickenhama

Z anglického originálu *Service with a Smile* (Arrow Books 2008) přeložil Ivan Vávra. Ilustrace Adolf Born. Typografie Vladimír Verner. Vydalo nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o., roku 2011 jako svou 973. publikaci. Vydání první. AA 7,71. Stran 176. Odpovědná redaktorka Marie Válková. Vytiskla tiskárna Finidr, s.r.o.
Doporučená cena 228 Kč

Nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o.
Praha 3, Víta Nejedlého 15
e-mail: info@ivysehrad.cz
www.ivysehrad.cz

ISBN 978-80-7429-128-9